

Tương Tư Tuyệt

Contents

Tương Tư Tuyệt	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	2
3. Chương 03	5
4. Chương 04	7
5. Chương 05	9
6. Chương 06	11
7. Chương 07 (end)	13

Tương Tư Tuyệt

Giới thiệu

“Nước triều buổi đến buổi đi Hận chàng năm ấy biệt ly chẳng về Thiếp chờ mòn mỏi nơi quê Tương t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-tuyet>

1. Chương 01

...: Chương 1:...

Đêm qua trời gió, đêm qua trời sao

Nửa đêm, cuồng phong nổi dậy, sấm giạt vang rền, mưa to trút xuống.

Chỉ chốc lát sau, mưa đã ầm ầm rơi đổ như lật úp cả trời đất, từng giọt mưa lớn lách tách dội vào song lầu, đánh thức Tô Hiểu Tình đang mơ màng trong giấc ngủ say.

Gió Bắc gào thét lẫn theo hạt mưa lũn vào bên trong căn phòng. Dụi dụi đôi mắt lèm nhèm, nàng bất đắc dĩ ngồi dậy, theo thói quen nhắm mắt hươ tay sang bậu cửa sổ bên cạnh mò mẫm, cho đến khi đầu đánh bộp vào cạnh bàn mới giật mình tỉnh lại.

Nàng đã không còn là Tô Hiểu Tình nữa, giờ đây thân phận mới của nàng là Tần Dao.

Nơi này cũng không còn là ngôi nhà mà nàng từng sống hơn hai mươi năm qua, mọi thứ vừa xa lạ nhưng cũng thật quen thuộc xiết bao.

Cười gượng một tiếng, nàng tiện tay cài then cửa sổ lại, từ từ ngồi xuống cạnh mép bàn.

Thoáng chốc, nàng đến nơi này cũng đã được ba năm rồi. Đám cháy lớn khi ấy đã đảo lộn thời gian và không gian, đưa nàng quay ngược trở về hơn ngàn năm trước, vào thời điểm Đại Tổng bước sang năm Tuyên Hòa thứ hai. Từ một cô gái khiếm thị nơi thành phố hiện đại chuyển sang một thân thể hoàn hảo tại vùng thôn quê hẻo lánh thuộc Bắc Tống, Tần Dao thật sự không biết là mình may mắn hay bất hạnh nữa đây?

Trong nhà vọng đến những âm thanh sột soạt, vắng vắng còn kèm theo những tiếng ho khe khẽ. Tần Dao thở dài, bước về nơi phát ra tiếng động: “Mẹ, bệnh của mẹ lại tái phát à?”

Hỏi liên tiếp mấy tiếng cũng không có người hồi đáp, giường chiếu trong nhà càng trống hoác trống huơ, khước mắt Tần Dao chợt đỏ lên, những giọt lệ trong suốt đã bắt đầu lóng lánh ứa quanh, nàng không thể nào chấp nhận được sự thật người mẹ hiền suốt ba năm qua cùng nàng hôm sớm có nhau bỗng chốc ra đi cách đây nửa tháng.

Ở thời đại hoàn toàn lạ lẫm này thật sự chỉ còn lại mỗi một mình nàng.

Tay nàng vô ý tháo sợi dây tơ đỏ mà trước lúc lâm chung mẹ đã luồn vào cổ cho nàng. Đó là một miếng ngọc thạch thấm máu, sau lưng có khắc hai chữ mờ nhạt - Nam Khê - tên thật của mẹ! Nghe nói miếng ngọc thạch này đã có lịch sử hàng ngàn năm, cũng là vật đính ước mà phụ thân đã tặng ẹ vào năm nào.

“A Dao, con đi Biện Kinh tìm ông ấy đi. Mẹ khổ sở chờ ông ấy mười tám năm, đã nếm đủ mọi sự khinh miệt của người đời, con hãy thay mẹ mang miếng huyết ngọc này đập bể tan trước mặt ông ấy.” Trước lúc lâm chung mẹ đã nắm chặt lấy tay Tần Dao căn dặn, tiếc rằng trong bóng phủ nặng nề của cái chết và lòng thù hận, ngay cả tên của ông ấy bà cũng không kịp nói ra. Biện Kinh thì rộng lớn như vậy, biến người lại mệnh mông, hỏi Tần Dao phải bắt đầu từ đâu đây?

Ánh mắt u oán của mẹ luôn chấp chờn hiển hiện trước mắt Tần Dao, sau khi mất rồi đôi mắt ấy vẫn không chịu khép lại, mãi cho đến khi Tần Dao trịnh trọng hứa rằng mình nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện cho bà, lúc ấy bà mới an lòng nhắm mắt.

Căn bệnh ác nghiệt nhiều năm đeo đẳng cùng những lời đồn đãi vu khống đã khiến cho nỗi tổn thương của bà không thể nào chịu đựng thêm được nữa, như giờ đây với bà mà nói có lẽ đúng là một sự giải thoát.

Nhi nữ từ xưa vốn si tình, còn đàn ông đời đời thường bạc bẽo, đến lúc chết đi cũng không thể gặp lại ông ấy một lần, mẹ có thật sự hận ông ấy hay không? Từ xưa đến nay không có tình yêu vô duyên cớ, cũng chẳng có thù hận không lý do. Nếu không phải là yêu đến ghi tâm khắc cốt thì làm sao hận đến thấu ruột thấu gan cho được!

Tên của mẹ là Nam Khê ngằm chỉ suối nước phương Nam vĩnh viễn không bao giờ khô cạn, thế nhưng dấu nhan sắc có tuyệt vời như thế, tính tình có dịu dàng như vậy thì cuối cùng bà cũng phải chìm lấp trong bể đời lắm nhiều khô mà thôi.

Đã qua cơn buồn ngủ, Tần Dao lúi từ sán giường ra một chiếc rương gỗ, tùy ý chọn lấy vài bộ trang phục cùng ít nén bạc vụn bỏ cả vào bên trong, đây cũng chính là toàn bộ sự sản mà nàng có.

Ở Biện Kinh, người mang họ Tần nhiều vô số, mặc dù phạm vi rộng lớn nhưng mọi việc lúc nào cũng có manh mối. _____

2. Chương 02

...: Chương 2 ...

Cuộc đời như chỉ vừa chạm ngõ

Đứng trên một đỉnh núi lạ lẫm, nàng phóng mắt nhìn ra, núi xa thôn gần, bụi cây gò đồng tất cả đều mờ lung đi, hết như được phủ lên một lớp lụa mỏng. Sắc trời dần sẫm tối, đến lúc quay đầu lại Tần Dao mới nhận ra rằng nàng đã lạc đường, xem ra phải ở lại nơi quái quỷ này một đêm, đợi đến sáng mai mới có thể tìm được đường đến Biện Kinh.

Xa xa, một đồng lửa đang bập bùng cháy sáng làm nhen nhóm lên trong lòng Tần Dao chút hy vọng khắp khối, thế nhưng đến gần quan sát, hóa ra lại là hai gã ăn mặc theo lối giang hồ. Gã trẻ tuổi có vóc dáng cao lớn tuấn tú, thân hình chắc nịch như nửa đoạn cột sắt; gã già hơn thì tướng mạo cùn cùn, mặt mũi đỏ au, không giống như kẻ xấu. Trên mặt đất còn vài ba bầu rượu nằm lăn lóc cùng một ít lương khô.

Tần Dao lấy bình tĩnh, chấp tay chào hỏi: “Hai vị đại ca, tiểu nữ muốn đi Biện Kinh, rủi thay lạc đường nơi đây, chẳng biết hai vị có thể chỉ dẫn hay không?”

Hai gã chẳng chút kiêng dè nhìn chòng chọc vào Tần Dao, ánh mắt táo tợn ấy khiến cho nàng rất không thoải mái.

Người trẻ tuổi cười bảo: “Hôm nay sắc trời đã tối, cô nương một thân một mình lên đường không an toàn đâu. Hai huynh đệ chúng tôi cũng đi Biện Kinh, hay là để sáng sớm mai chúng tôi hộ tống cô đi nhé?”

Hai người bọn họ cùng nháy mắt ra hiệu cho nhau, Tần Dao đánh hơi thấy mùi vị nguy hiểm liền chậm chậm lùi về phía sau, chuẩn bị rút xuống chân núi bất cứ lúc nào, nhưng chỉ trong một thoáng chần chừ, nàng đã bị một cánh tay giữ chặt lấy.

“Các người muốn làm gì?” Tần Dao trợn mắt nhìn, giọng nói thoáng chút run rẩy.

Gã lớn tuổi hơn bẹo lên má nàng một cái, thuận tay đoạt luôn gói hành lý của nàng: “Ồ, lại còn hung dữ nữa cơ đấy, hôm nay là người tự dẫn xác đến, đừng có oán trách hai chúng ta nhé.”

Tần Dao ghê sợ hất tay gã ra: “Các người không được chạm vào, ta...” Nàng càng lúc càng lo sợ, càng nói càng không nên lời.

“Ha ha ha ha, bọn ta không sợ trời, không sợ đất, lọt vào tay bọn ta xem như là người không may.”

Tần Dao thầm sợ hãi, liên tục suy nghĩ tìm phương pháp tự cứu lấy mình, kế sách duy nhất lúc này chỉ có thể là kéo dài thời gian, chẳng biết vận may của nàng có đủ duy trì đến lúc có người thấy chuyện bất bình ra tay ứng cứu hay không.

Nàng đổi sang vẻ tươi cười: “Hai vị đại ca đây gương mặt ngời ngời, vừa nhìn thì đã biết không phải nhân vật tầm thường, không bằng để cho tiểu muội kính hai vị một chén?”

Bọn họ nhìn nhau phì cười: “Ý đồ như thế mà cũng muốn qua mặt chúng ta à?” Hai gã từng bước từng bước tiến sát đến gần Tần Dao, còn nàng từng bước từng bước giật lùi về sau, hoảng hốt đến độ toát mồ hôi đầm đìa, nắm tay siết mạnh, móng bầu chặt vào lòng bàn tay.

“Thả cô ấy ra!” Âm giọng tuy không lớn nhưng với Tần Dao mà nói, đó quả thực giống như tiếng nói của trời đất. Một chàng thiếu niên áo trắng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, khuôn mặt của y tạo cảm giác cương nghị cho người nhìn, đôi mắt ngời ngời sắc bén, phong thái nhanh nhẹn, vạt áo bay phất phơ, vô cùng khí khái chính trực.

“Tiểu tử, ta khuyên ngươi chớ có khoe mẽ, hai huynh đệ bọn ta rất hiếm có đối thủ đấy.” Tên cướp vừa nói vừa búng ngón tay tanh tách. Bất chợt nhìn lại, gã so ra còn cao hơn vị thiếu niên kia một cái đầu, thân hình vị thiếu niên gầy gò như vậy khiến cho Tần Dao không khỏi cảm thấy lo âu.

Vị thiếu niên chẳng thèm đáp lời, y vừa xoay người lại đã thấy có thêm một ngọn thương dài chẳng biết lòi ra từ đâu. Ngọn thương hệt như một con Giao long đang vùng vẫy trong nước, uốn lượn lao đến.

Ánh sáng bạc vừa đột ngột lóe lên, ngọn thương đã đến ngay trước mặt, tên cướp giật lùi về sau chừng hơn mười bước mới đứng vững được. Gã giơ tay giữ chặt tên đồng bọn đang định xông lên đánh trả, bực bội quát: “Chúng ta đi!” Nói rồi vội vàng phóng lên ngựa, hốt hoảng bỏ chạy.

Vị thiếu niên lúc này mới rảnh rỗi nhìn về phía người con gái vừa được mình cứu, chỉ thấy nàng không son phấn mà nhan sắc vẫn rạng ngời như bình minh ánh trên tuyết trắng, cánh tay nàng mảnh mai thon dài với cổ tay nõn nà phao phao, xinh đẹp không sao tả xiết. Dẫu cho vị thiếu niên có lòng dạ sáng trong nhưng cũng không thể dần lòng thôi xao xuyên được.

“Còn chưa hỏi đến tôn tính đại danh của ân công?” Khuôn mặt Tần Dao ửng màu ráng chiều, hệt như hoa đào rộ nở, xinh đẹp vô ngần.

“Chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến, cô nương xin đừng bận lòng.” Vị thiếu niên tung người nhảy lên ngựa, đi chưa được vài bước lại giật ngựa trở về, chau mày hỏi: “Nơi này trước không thôn làng, sau không quán trọ, đâu là nơi cô muốn đặt chân đến?”

Tần Dao cụp mi xuống, miệng như bị giấy dán chặt không cất tiếng trả lời.

Vị thiếu niên nhìn xung quanh một lượt rồi thăm thở dài: “Cô nương muốn đi đâu?”

“Tiểu nữ muốn đi Biện Kinh tìm người thân, sơ ý lại lạc mất phương hướng, giờ đây hành lý bị cướp mất, tiểu nữ không biết phải làm sao nữa.”

“Vượt qua ngọn núi này là đến thành Biện Kinh rồi, ta cũng đang muốn đến đó đầu quân, nếu cô nương không ngại, chúng ta có thể kết bạn đồng hành, gấp rút đi ngay trong đêm nay.”

Tần Dao lưỡng lự một thoáng rồi khẽ gật đầu: “Đa tạ công tử.”

Vị thiếu niên trở người xuống ngựa, chậm chậm kéo dây cương đi đến trước mặt Tần Dao: “Mời cô nương lên ngựa.”

“Vậy còn công tử?” Tần Dao liếc nhìn lưng ngựa chật hẹp, xem ra không thích hợp cho hai người cùng cưỡi mặc dù nàng cũng không ngại việc đó.

“Ta sẽ đi bộ.” Quả nhiên là khí phách của quân tử, quyết không lợi dụng khó khăn của người khác.

Lúc còn là Tô Hiểu Tình, một cô gái bị khiếm thị thời hiện đại, nàng căn bản là không bao giờ thử qua những hoạt động nguy hiểm này, càng chưa từng biết đến loài vật to kình cang như thế. Hai tay của nàng vịn chặt lên lưng ngựa, ngần ngừ không dám dùng sức.

Chú ngựa cao lớn màu đỏ sậm kia hệt như muốn kiểm tra lòng can đảm của nàng, vó trước của nó đập mạnh, cất tiếng hí dài, dọa cho Tần Dao vốn đã run sợ suýt chút nữa phải rơi xuống đất.

“Truy Phong, yên lặng nào.” Vị thiếu niên dịu dàng ôm lấy cổ ngựa, vuốt ve chiếc bờm đỏ sậm của nó trấn an. Chú ngựa kia quả nhiên dễ bảo hơn rất nhiều, nó thích thú vẩy đuôi, thậm chí còn ngoi xồm nửa thân sau xuống.

“Nó đôi lúc bướng bỉnh như một đứa trẻ vậy.” Vị thiếu niên mỉm cười bảo: “Cô nương đừng trách, nó từ trước đến nay chưa bị người nào khác cưỡi lên cả.”

Tần Dao tò mò học theo cử chỉ của vị thiếu niên ấy, vuốt lên chiếc bờm đỏ của chú ngựa. Ban đầu nó ngúc ngoắc lỗ tai tỏ vẻ khó chịu, về sau dần dễ dãi để cho Tần Dao mặc sức vuốt ve.

“Xem ra nó rất thích cô đấy, ha ha.” Vị thiếu niên bật cười nói: “Lần trước trong thôn có người muốn thuần phục nó, kết quả là anh ta còn chưa kịp đến gần đã bị nó tặng ột cước văng xa tít mù.”

Tần Dao mỉm cười không đáp, lòng thầm lấy làm đắc ý.

Đường núi gập ghềnh lại lắm khúc quanh, Tần Dao nắm chặt lấy dây cương trong tay, một khắc cũng không dám buông rời.

“Thả lỏng một chút đi, Truy Phong rất có kinh nghiệm, sẽ không ném cô nương xuống dưới đâu!” Mỗi lần qua một gò núi hơi dốc, vị thiếu niên luôn cẩn thận nhưng cũng vô tình nắm lấy tay Tần Dao, khiến cho nàng vừa cảm kích vừa xúc động.

Đi chừng nửa canh giờ, Tần Dao ngồi trên lưng ngựa còn chưa có cảm giác gì thì trên trán thiếu niên đã lấm tấm mồ hôi. Tần Dao thấy thế bèn rút từ trong lòng ra một chiếc khăn vuông, nhưng nàng lại cảm thấy không ổn, suy nghĩ một chốc liền chuyển chiếc khăn qua: “Tặng cho huynh dùng đi!”

Vị thiếu niên chần chờ một thoáng rồi cũng đưa tay nhận lấy nhưng trên mặt y lúc này đã phủ lên một lớp rắng hồng đáng ngờ.

Vùng núi đã sớm mờ mịt, những đóm sao thưa lấp lánh trên trời cao tỏa ra thứ ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng soi khắp nhân gian. Tần Dao đột nhiên có một thứ ảo giác rất muốn được đi mãi, đi mãi như vậy, đi đến nơi cùng trời cuối đất, đi đến khi biển cạn đá mòn...

3. Chương 03

...: Chương 3 :...

Người ở nơi đâu mà không gặp

Đến Biện Kinh đã được mấy ngày, Tần Dao vẫn luôn nghĩ rằng số mình thật may mắn.

Biện Kinh chính là tỉnh Hà Nam, thành phố Khai Phong hiện nay, cho dù là ngàn năm trước hay ngàn năm sau thì với một người vốn sinh ra ở vùng sông nước Giang Nam như Tần Dao cũng đều chưa từng đặt chân đến. Đối với Khai Phong, ấn tượng của nàng gần như chỉ dừng lại qua những vở kịch nổi tiếng trên truyền hình, qua khúc hát mở đầu “Phủ Khai Phong có Bao Thanh Thiên, thiết diện vô tư rõ ngay gian” âm vang khắp cõi Nam Bắc.

Nàng ở tại nơi lạ lẫm này không quen biết ai, vì tránh một cơn mưa to bất chợt ập đến mà trốn vào ngôi nhà của một bà lão góa phụ họ Ngô quanh năm sinh sống bằng nghề bán đậu phụ. Cảm nhận được sự đôn hậu và nhiệt tình của bà lão, cho nên nàng cuối cùng cũng thu xếp ở lại chốn này.

Ngày ngày thức dậy vào lúc giờ Dần, nàng giúp bà lão chà đậu xay tương, sau khi đổ khuôn định hình lại gánh ra ngoài chợ bán. Đậu phụ của bà lão làm vốn sẵn chắc, miếng nào miếng nấy vừa đẹp vừa non, thêm vào tiếng rao ngọt ngào của Tần Dao mang theo âm giọng dịu dàng đặc trưng của con gái vùng Giang Nam, thế nên nàng vừa xuất hiện không lâu thì đã nức tiếng “Tây Thi đậu phụ”, chẳng trách Ngô đại nương thường cười vui vẻ đến mức không khép nổi miệng.

Trời đã về chiều, người đi trên phố dần thưa thớt. Tần Dao và Ngô đại nương cũng chuẩn bị thu gánh về nhà.

Đột nhiên bên tai hai người truyền đến một tiếng hét lớn: “Tin khẩn cấp truyền về từ tám trăm dặm, những người không phận sự mau tránh ra! Tin khẩn cấp truyền về từ tám trăm dặm, những người không phận sự mau tránh ra!” Sau tiếng nói ấy là một tràng vó ngựa “Rầm rập” vang lên càng lúc càng gần, càng lúc càng gấp.

Vài đám người lựa thưa nhanh chóng tản ra, Tần Dao và Ngô đại nương cũng lùi sang ven đường.

Ánh mắt Tần Dao chợt lướt đến một đứa trẻ khoảng hai tuổi còn đang lúnh quýnh đuổi theo trái bóng da giữa đường, chẳng hề nhận ra mối nguy hiểm đang dần kề cận.

Nàng không kịp suy nghĩ nhiều, lao lên phía trước đưa tay đẩy đứa trẻ ra. Tiếng vó ngựa lúc này dường như đã vọng đến ngay trước mặt, hai chân mềm nhũn, nàng nhắm chặt mắt lại. Vào khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc ấy, có người bỗng nhấc bổng nàng lên, đảo người mấy vòng trên không trung, sau đó bình an hạ xuống mặt đất.

Tiếng reo hò vỗ tay của đám người vây xem xung quanh vang lên không dứt, Tần Dao mở to đôi mắt còn chưa hết bàng hoàng ra, đập vào mắt nàng là một gương mặt thon gầy, đôi tròng mắt lay láy của y tựa như đầm nước trong vắt, sâu không thấy đáy, làm cho Tần Dao thoáng chút ngơ ngẩn.

Chẳng ngờ lại là y.

Cách biệt ba tháng, cuối cùng cũng gặp lại nhau một lần nữa.

Anh hùng cứu mỹ nhân dường như mãi mãi là đề tài bất biến từ ngàn xưa.

Hai người nhìn nhau thật lâu, phẳng phất như thời gian lúc ấy đều ngưng đọng lại, cả thế giới chỉ còn mỗi bọn họ.

“Hóa ra là cô!” Vị thiếu niên vừa ra tay cứu người ấy phá tan sự yên lặng trước tiên.

Tần Dao lúc này mới nhận ra mình còn nằm trong lòng vị thiếu niên ấy, còn hai tay thì níu lấy cổ y. Gương mặt nàng nóng ran, phút chốc đã ửng đỏ, nhẹ giọng thốt: “Là ta đây, ngài có thể thả ta xuống trước hay không?”

Vị thiếu niên mỉm cười, giữ thất lưỡng rồi đỡ nàng yên ổn tiếp đất.

Ngô đại nương hoảng sợ quá độ ngồi ngay phồng dưới đất, mãi cho đến khi Tần Dao với tay diu dậy, bà mới “Ồi” một tiếng giữ chặt lấy Tần Dao kêu khóc âm ỉ. Trong những ngày hôm sớm có nhau vừa qua, hai người đã hình thành nên một thứ tình cảm mẹ con sâu đậm, vì thế nỗi lo lắng thấp thỏm đều phát xuất ra từ nội tâm.

Ngô đại nương kéo Tần Dao cùng quỳ sụp xuống: “Dao Nhi, còn không mau cảm tạ ân công.”

Vị thiếu niên thì trái lại, chẳng biết phải ứng đối ra sao, y vội vã xua tay, gương mặt tuấn tú với những góc cạnh rõ ràng nhanh chóng nóng rần lên.

Sau lần hội ngộ thứ hai này, ánh mắt của Tần Dao luôn dính chặt lấy vị thiếu niên ấy không rời nửa khắc. Ngô đại nương vốn là người từng trải, đương nhiên sự việc đó không thể qua được mắt bà, bà ân cần mời vị thiếu niên ấy đến nhà chơi. Y len lén liếc nhìn về phía Tần Dao, dường như đang chờ đợi sự chào đón của nàng. Tần Dao khẽ cắn môi, trầm ngâm thật lâu cũng không cất lời được, vị thiếu niên đành mượn cơ mình đang có chuyện quan trọng, khéo léo từ chối ý tốt của Ngô đại nương.

“Dao Nhi, con đi tiễn ân công đi, nơi này cứ để cho ta thu dọn.” Ngô đại nương dùng cánh tay khích nhẹ Tần Dao, chúm chúm miệng về phía trước ra hiệu.

Ý xuân dạt dào, tiết trời ấm áp, vị thiếu niên tay dắt ngựa trắng còn Tần Dao đi song song bên cạnh. Trên chiếc cầu nhỏ róc rách nước chảy, khói nhẹ hòa cùng làn sương mỏng, thấp thoáng họ lại nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên hôm ấy.

Không ai phá vỡ không gian êm dịu và trữ tình lúc này, ánh mắt lặng lẽ kia dường như còn hữu hiệu hơn trăm ngàn lời nói.

“Có thể thỉnh giáo tên họ của cô nương hay chăng?”

Tần Dao vừa định mở miệng trả lời, chợt nhớ đến hôm ấy lúc mình hỏi tên đã từng bị y từ chối, đầu nàng lóe lên một ý nghĩ, muốn nghịch ngợm với y một chút liền hé miệng mỉm cười: “Tên ta là Dao Cầm.” Xáo trộn tên họ một chút chắc cũng không xem là lừa gạt y nhỉ?

Vị thiếu niên thấp giọng lặp lại lần nữa: “Có phải là Dao Cầm trong câu ‘Độc Thư Chi Nhạc Nhạc Vô Cùng, Dao Cầm Nhất Khúc Lai Huân Phong’ (*) hay không?”

(Chú: 2 câu thơ trích trong bài Tứ Thì Độc Thư Nhạc của Ông Sâm, ca ngợi thú vui đọc sách suốt bốn mùa. Dao Cầm còn có nghĩa là một loại đàn khảm ngọc.)

“Đúng đấy!” Khóe miệng Tần Dao hé ra một nụ cười say đắm lòng người.

Một nét cười thoảng qua bờ môi của vị thiếu niên, hệt như gió xuân thổi thốc vào mặt, khiến cho lòng người rạo rực phơi phới. “Tên hay lắm!” Y khen ngợi.

“Ân công vẫn còn không muốn cho ta biết danh tính hay sao?” Tần Dao cuối cùng vẫn không nén nổi thắc mắc.

“Tên ta là Nhạc Phi, tự là Bằng Cử, nhân sĩ huyện Thang Âm.” Y nói hết sức khê khàng nhưng lại làm cho cả người Tần Dao chết sững, đứng đờ ra tại chỗ. Y chính là anh hùng dân tộc Nhạc Phi, người đã đánh bại quân Kim lấy lại nhiều vùng đất bị mất, người kiên quyết phản đối nghị hòa, chủ trương kháng chiến đến cùng, người vứt bỏ cả an nguy, vinh nhục của bản thân để rồi cuối cùng vì tiểu nhân hãm hại đã bị Tống Cao Tông dùng mười hai đạo kim bài triệu hồi về kinh, dùng tội danh “Mạc Tu Hữu (Không cần có)” ban cho cái chết đấy ư? ...:

4. Chương 04

Chương 4 ::...

Cùng chàng sẽ chia vui buồn muôn kiếp

Ngày xuân lơ lửng trôi qua, cỏ cây xum xuê tươi tốt, vài chú chim vàng anh hót vang ríu rít, thông dong nháy nhót trên cành cao.

Vào một buổi chiều ấm áp như thế, Tần Dao đương một mình dạo bước giữa những khóm hoa sắc sỡ.

Lúc này, gió từ phương Nam thổi phớt qua mặt hồ êm đềm, lướt qua nhành liễu màu vàng nhạt mang đến ý xuân nồng đậm.

Trong hàng ngàn cánh bướm đang chấp chới bay lượn giữa muôn vàn khóm hoa ấy, có một chú bướm màu tím hồng gây sự chú ý cho Tần Dao. Tuy nó không hẳn là nổi bật trong rất nhiều chú bướm khác, nhưng nàng từng được nghe nó mang trên mình một cái tên vô cùng đẹp đẽ - Bướm Tình Yêu. Ban đầu, nó xuất hiện trên thế gian dưới hình hài của một chú sâu vô cùng xấu xí, cả cuộc đời nó phải vượt qua vô số núi cao và khe sâu, mãi cho đến khi thân thể hóa thành màu tím thắm xinh đẹp nhất mới có thể cùng bạn tình nên đôi nên cặp.

Ánh mắt Tần Dao trở nên mơ màng, xuyên qua bờ tường cao dày mà hướng mãi về phương Bắc xa xôi.

Ngày mai Nhạc Phi đã sắp sửa lên đường chinh phạt quân Liêu nơi phương Bắc rồi, trong lòng nàng ngổn ngang mâu thuẫn, không biết có nên gặp y hay không?

Suy nghĩ của nàng dần dần trôi xa, tình cảnh khi ấy như hiển hiện rõ ràng trước mắt.

Ngày đó, khi trái tim thiếu nữ đã thâm thương trộm nhớ, ý tình cứ miên man dạt dào chẳng dứt, Nhạc Phi bỗng một hôm ngập ngừng nói với nàng rằng: “Dao muội, ta... Ta có chuyện muốn thẳng thắn nói uội biết, sau khi nghe xong, bất kể muội có quyết định thế nào, ta cũng đều tôn trọng lựa chọn của muội.”

Tần Dao nghi hoặc nhìn y: “Chuyện gì? Huynh cứ nói đi.”

“Nhạc Phi nơi quê nhà đã sớm có vợ con do lệnh cha ý mẹ cùng lời mai mối. Mặc dù cô ấy không biết chữ nhưng cũng là người thấu tình đạt lý, dịu dàng lương thiện, nếu như muội không thể...” Nói tới đây, y ngừng lại một chút mà quan sát Tần Dao. Gương mặt của nàng lặng yên vô cảm, không thể dò ra buồn vui, y liền tiếp tục: “Nhạc Phi sẽ không bỏ vợ mà đi lấy người khác, nếu như muội không thể chấp nhận, vậy ta cũng sẽ tuyệt đối không miễn cưỡng đâu.”

Lời của y hết như một quả trọng pháo làm dậy lên muôn nghìn lớp sóng trong lòng Tần Dao. Nàng lặng im không lên tiếng, bờ môi mím chặt. Mấy ngày sống trong men say ái tình vừa qua khiến cho nàng quên khuấy đi một sự thật rằng, nơi đây là thời cổ đại, là Tống triều hàng ngàn năm trước, tục trọng nam khinh nữ, một chồng nhiều vợ đã trở nên thâm căn cố đế, vừa hợp tình lại vừa hợp lý, nếu muốn chống lại thì thật vô cùng nan giải nhưng nếu miễn cưỡng chấp nhận thì trong lòng lại có chút không cam tâm.

“Dao muội, năm ngày sau ta sắp xuất chinh phạt Liêu, lần đi này sống chết khó đoán, muội phải cố gắng bảo trọng.” Nhạc Phi thở dài một hơi dằn dò. Y vốn quang minh lỗi lạc, khí tiết chính trực, duy chỉ sa lầy bởi chữ tình. Cũng vì suy nghĩ cho nàng cho nên y mới nói hết mọi chuyện ra, bởi một người con gái thiện lương như nàng thật khiến cho người ta không nỡ thương tổn.

Cho đến khi Nhạc Phi đi rồi, Tần Dao trước sau vẫn không cất được lời nào. Một cô gái tiếp thu lối giáo dục thời hiện đại như nàng làm sao có thể chấp nhận chồng của mình tam thê tứ thiếp, huống chi kẻ thứ ba luôn bị người đời khinh rẻ, bản thân nàng lại có thể trở thành loại người như vậy hay sao! Nàng mỉm cười chua chát, cuộc tình này xem ra cuối cùng cũng không thuộc về mình rồi.

Nàng vốn tưởng mình rộng lượng khoan dung, cầm lên được thì cũng buông xuống được, thế nhưng một lần nữa đứng tại nơi này, đầu óc nàng bất chợt hiện ra những kiến thức lịch sử rõ ràng mà nàng từng được

biết: “Nhạc Phi vào đêm giao thừa năm Thiệu Hưng thứ 11 bị Triệu Cấu ‘ban chết’, sát hại tại Đại Lý Tự ở Lâm An, năm ấy vừa ba mươi chín tuổi.”

Lòng bàn tay mướt mồ hôi, nàng biết rõ lần xuất chinh này y nhất định có thể an toàn trở về nhưng trong lòng vẫn ngấm ngấm lo sợ.

“Mai đây sống sẽ trở về! Lỡ như thác xuống cũng thề nhớ thương.” (*) Sự khắc khoải trước lúc biệt ly mới khiến cho Tần Dao nhận ra nỗi lòng mình, chẳng hiểu tự khi nào, y đã trở thành mối bận tâm trong sâu thẳm trái tim nàng.

(Chú: trích từ bài “Lưu Biệt Thê” của Tô Vũ.)

Xuyên qua thời gian, vượt cả thiên thu, hóa ra chỉ vì tìm kiếm mối chân tình vĩnh cửu này thôi!

“Dao muội, muội cuối cùng cũng chịu đến rồi.” Thanh âm trong trẻo vang lên sau lưng Tần Dao. Nàng không hề nghĩ ngợi, sà ngay vào lòng y, còn quan tâm cái gì là một vợ một chồng, còn vướng mắc cái gì là quan niệm đạo đức nữa chứ! Con gái thời hiện đại dám yêu dám hận, nếu cao xanh đã an bài nàng đến với y, vậy thì nàng nhất quyết không bỏ cuộc; nếu ông trời chỉ cho bọn họ khoảng thời gian ngắn ngủi, vậy thì nàng sẽ cố hết sức trân trọng; còn nếu như phách nàng đến để thay đổi đoạn lịch sử này, thế thì nàng càng phải dốc hết sức lực.

Ngón tay thon dài của Nhạc Phi dịu dàng mơn trớn trên mái đầu nàng, nhẹ nhàng thốt: “Ta chờ muội tại nơi đây đã bốn ngày qua, còn ngờ rằng muội sẽ không đến nữa chứ.”

Đôi mắt lá liễu của Tần Dao chan chứa tình cảm như cười như dỗi, nàng dứt khoát bảo: “Đời này chúng ta không xa không giận, cùng tiến cùng lùi, sốt chia hoạn nạn.” Nói rồi nàng vuốt lên đôi gò má của Nhạc Phi, nhắm hai mắt lại như thể muốn ghi khắc thật sâu ngũ quan của y vào tận đáy lòng.

Nhạc Phi vươn tay khẽ ôm lấy khuôn mặt Tần Dao. Nàng lặng im tận hưởng sự dịu ngọt ấy. Mùi vị trên người y mang hơi huộm của một người đàn ông trưởng thành, vô cùng dễ chịu. Khuôn ngực y rất ấm áp, ấm đến mức nàng không nỡ lìa xa.

Nhạc Phi nhẹ nâng cằm Tần Dao lên, môi của y cách nàng mỗi lúc một gần, rồi bất chợt như chuồn chuồn vẩy nước, y hôn phớt lên môi nàng. Trái tim non của nàng trong phút chốc khua lên loạn xạ, nàng nghe thấy nhịp tim của y cũng thành thịch đập nhanh hơn.

Ngàn mối tơ vò giờ đây đã có thể cởi bỏ.

Bên tảng đá ven hồ, Nhạc Phi bày ra một cây đàn cổ, ngón tay y khẽ máy động nắn nót trên tơ đàn, tấu lên một khúc “Cao Sơn Lưu Thủy”. Tương truyền khúc nhạc này được chính Bá Nha đàn lên trước mộ Tử Kỳ, sau đó thì cắt đứt dây tơ, đập vỡ thân đàn, quyết chí cả đời không khảy đàn nữa. Trục ngọc nát tan, phím đàn lả tả, nỗi đau mất bạn, đau xót vô ngần - Câu chuyện Du Bá Nha đập đàn từ tạ tri âm từ đó về sau mà truyền miệng.

“Núi cao nước chảy đàn ba tiếng, gió mát trăng thanh rượu một ly. Say sưa dưới rừng nằm vắt vẻo, vinh nhục ở đời chẳng luận suy. Dao Cầm, tri âm khó gặp, khúc nhạc này tấu lên chỉ vì muội mà thôi.” Tần Dao nghe thấy liền ngồi xuống bên cạnh y, mỉm cười rút từ tay áo ra một cây tiêu ngọc, thổi lên bài “Bích Hải Triều Sinh Khúc”. Trước mắt nàng như có hoa đào bay lượn, đầu chợt nhớ đến mối tình bất hủ của Đông tà Hoàng Dục Sư và Phùng Hành. Mười ngón tay đan vào nhau, đôi tim non trẻ và cô đơn càng lúc càng xích lại gần hơn, truyền thuyết “tay nắm chặt tay đến bạc đầu”(*) rốt cuộc cũng không hẳn là một câu chuyện hoang đường.

(Chú: nguyên văn “Dữ tử giai lão”, xuất xứ từ Thi Kinh.)

Nhẹ nhàng nép vào lòng Nhạc Phi, nghe mùi vị tươi mát trên người y lan tỏa, nàng cảm giác được từng cơn ấm áp: Chẳng sẽ là đáng lang quân đầu gối tay ấp với mình cả đời này ư? Liệu rằng trên bước đường tương lai, chàng có thể cùng mình bước tiếp như vậy nữa hay không? Mong sao có thể cùng chàng đến một vùng non xanh nước biếc, hoa đào quanh năm đua nở mà ẩn cư, tuy rằng cách biệt với thế nhân nhưng trên hết đó chính là cuộc sống chỉ thuộc về đôi ta. Tuy nhiên y có khát vọng của bản thân y, đó là trấn thủ biên cương, đó là vì nước dâng hiến, thế nên nàng ngầm hạ quyết tâm, cho dù kết cuộc có như thế nào thì nàng cũng sẽ ủng hộ cho y vô điều kiện.

Tần Dao lại một lần nữa sờ lên miếng huyết ngọc trước ngực. Nàng không hề lo ngại rằng mình sẽ rơi vào vết xe đổ của mẫu thân vì Nhạc Phi là một vị đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, dám nghĩ dám làm, tuyệt đối sẽ không ruồng rẫy nàng, hiềm nỗi lời nguyên của lịch sử liệu có thể vì một linh hồn vất vưởng lạc lối trong đường hầm của thời gian như nàng mà thay đổi hay không? Nàng không nắm chắc nhưng cũng không chấp nhận dễ dàng bỏ cuộc.

Trận chiến này giao tranh hơn nửa năm trời mới kết thúc nhờ vào sự thất bại và lui binh của quân Tống.

Đợi khi Nhạc Phi trở về thì tiết trời đã vào cuối thu, lúc này bỗng đâu truyền đến tin tức phụ thân nơi quê nhà vừa lâm bệnh qua đời. Nhạc Phi lòng như lửa đốt, y cùng Tần Dao định ra hẹn ước ba năm sẽ gặp lại rồi vội vã quay trở về quê nhà thủ hiếu.

Còn Tần Dao một mình ở lại Biện Kinh đã gặp phải biến cố, từ đó mà thay đổi cả cuộc đời nàng.

5. Chương 05

:: Chương 5 ::...

Chuyện đời đảo điên như sóng dữ

Thêm một mùa xuân rạng ngời nữa lại đến, ánh sáng tràn ngập khắp biển mây, rực rỡ như dệt bằng kim tuyến.

Đã qua giờ cao điểm bán đậu phụ buổi ban trưa, Tần Dao chán nản ngồi một bên gánh hàng, hai tay ôm lấy má suy nghĩ miên man.

Nhạc Phi đã lâu vẫn chưa thấy trở về, nỗi nhớ nhung y lại ngày một chất chứa.

Nước triều buổi đến buổi đi - Hận chàng năm ấy biệt ly chẳng về - Thiếp chờ mòn mỏi nơi quê - Tương tư sâu thẳm tựa kẻ biển khơi (*). Cho đến khi bản thân rơi vào tình cảnh này rồi, Tần Dao mới có thể hiểu được thâm ý bên trong câu thơ ấy.

(Chú: trích từ bài “Lăng Đào Sa Từ” của Bạch Cư Dị. 4 câu thơ trên được dịch lại từ 2 câu: Tương hận bất như triều hữu tín – Tương tư thủy giác hải phi thâm)

Đang lúc suy tư bất chợt bị một tràng tiếng động cắt ngang, Tần Dao định xoay người nhìn lại nhưng đã không còn kịp nữa, trước mắt nàng đột nhiên tối sầm, toàn thân từ đầu đến chân bị úp vào một chiếc bao tải lớn. Nàng cố sức giãy dụa, tiếc thay một người con gái yếu ớt tay không tác sắc như nàng làm sao có thể thoát khỏi, chỉ nghe một giọng nói ồm ồm cất lên chiêu ra lệnh: “Lão Tam, trói chặt thêm chút nữa, đừng để con bé kia cựa quậy.” Tần Dao có cảm giác mái tóc mình bị nắm chặt, da đầu tê dại đến mức khó chịu, sau gáy lại bị một vật nặng nện mạnh vào, trời đất quay mòng mòng, nàng lập tức mất đi tri giác.

Sau khi tỉnh lại, đầu nàng choáng váng và đau nhức vô cùng, trước mắt vẫn là một mảng đen kịt. Tần Dao thử nhúc nhích thân thể, chân tay hóa ra lại không bị trói buộc gì cả. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, lòng nàng vẫn chưa hết hoảng sợ. Sự việc phát sinh quá sức đột ngột và kỳ lạ, Tần Dao ở Biện Kinh không quen không biết một ai, sao lại có kẻ muốn hãm hại nàng chứ?

Xung quanh im ắng không một tiếng động phát ra, nàng thu hết can đảm xé tấm vải đen che mắt mình xuống. Ánh sáng chói lóa ập đến, Tần Dao nhất thời khó thích nghi liền nhắm chặt đôi mắt lại, sau đó mới từ từ mở ra.

Bên trong phòng vô cùng rộng rãi, các loại vật dụng cũng hết sức phong phú. Không dám suy nghĩ nhiều, nàng biết mau chóng rời khỏi nơi này mới là thượng sách. Gấp rút đi đến bên cửa, tay nàng vừa đặt lên then thì cánh cửa bỗng nhiên bật ra từ phía ngoài. Tần Dao cả người lão đảo, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

“Muốn đi đâu hả?” Người vừa mở cửa là một gã đàn ông vạm vỡ, lúc gã hướng mắt về phía Tần Dao thì tỏ ra đáng vẻ hung thần ác sát nhưng khi xoay người về sau thì lập tức gấp đầu cúi người, cung kính thưa: “Công tử, ngài lại mà xem có hài lòng với cô gái này không ạ?”

Tần Dao lùi về sau mấy bước, ánh mắt chạm phải người vừa bước vào. Hắn ta vào khoảng ba mươi tuổi, vẻ ngoài xấu xí, ngũ quan nhỏ hẹp, gương mặt toát lên vẻ tái xanh yếu ớt. Hắn nheo mắt lại, từng bước đi đến gần Tần Dao, khẽ nắm lấy cầm nòng lay lay: “Đây chính là ả Tây Thi đệ đệ phụ mà nhà mi nói đấy à?”

“Dạ, dạ, chính là ả!”

“Nhan sắc quả nhiên không tệ!” Đôi mắt híp của vị công tử kia nheo lại nửa nhắm nửa mở, gã đàn ông liền nở nụ cười mờ ám: “Công tử, ngài thích là được rồi, tiểu nhân xin cáo lui trước.” Gã lùi đến cạnh cửa rồi nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Không khí trong phòng tức thì trở nên kì lạ, vị công tử kia không muốn phí thêm thời gian, lập tức đưa tay ôm lấy Tần Dao, dùng sức xé toang y phục của nàng. Tần Dao làm sao có thể chịu được sự áp bức và lăng nhục như vậy, nàng vội thoát ra rồi tặng cho hắn một cái tát.

Vị công tử nghiêng đầu nhẹ nhàng tránh khỏi rồi siết chặt lấy tay Tần Dao kéo sát vào ngực mình, tặc tặc lưỡi nói: “Cô chịu hết nổi rồi đúng không, vậy để bổn công tử giúp cho cô nhé.” Chỉ nghe “roẹt” một tiếng, áo quần nàng đã rách bươm, nửa bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài.

Ánh mắt của vị công tử nóng lên hừng hực, thêm vào sự tác động của men rượu và thị giác, động tác của hắn càng trở nên thô bạo. Hắn ôm lấy Tần Dao rồi ném nàng lên giường. Tần Dao đã khiếp sợ đến độ không nói nên lời, toàn thân phát run lấy bầy.

“Đẹp thật!” Vị công tử thâm thì nói, động tác trên tay càng lúc càng nhanh hơn.

“Xin ngài đừng làm như vậy mà.” Tần Dao mặt mày đầm đìa nước mắt, đáng vẻ khổ sở đáng thương, thế nhưng vị công tử kia lại chẳng có vẻ gì là sẽ buông tay, hắn chậm rãi lần mò lên cổ Tần Dao, khéo léo mở bung cúc áo của nàng.

Vào lúc sắp sửa có thể tiến thêm một bước nữa, hắn bỗng bất chợt khựng lại, đôi mắt nhướng lên nhìn trừng trừng vào Tần Dao đến mức ngơ ngẩn. Rồi hắn nắm lấy đoạn dây tơ hồng trên cổ nàng, dùng sức giật mạnh, dây tơ đứt đoạn, miếng huyết ngọc rơi vào trong tay hắn.

“Vật này từ đâu mà ra?” Vị công tử lạnh lùng hỏi, so với đáng vẻ lúc nãy như biến thành một người khác.

“Mẹ ta để lại cho ta.” Tần Dao e sợ trả lời.

Vị công tử liền bật dậy khỏi người Tần Dao, tiện tay tóm lấy mớ áo quần nơi đầu giường ném trả cho nàng, quát: “Mặc vào!”

Tình hình đột ngột thay đổi, Tần Dao tuy chẳng biết xảy ra chuyện gì nhưng vẫn cảm thấy may mắn vì hắn đã bỏ qua ả.

Vị công tử không nói không rằng, nghênh ngang bỏ đi, chẳng bao lâu sau lại hối hả quay trở lại, có điều ở sau lưng hắn lại có thêm một ông lão gần năm mươi tuổi.

Ông vừa thấy Tần Dao thì hai mắt ngây ra, gần như ngã bệt xuống đất, bờ môi run run nhưng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào, vất vả lắm mới bật ra một câu: “Mẹ con, bà ấy có khỏe không?”

Dường như cùng lúc khi ông lão thốt ra câu hỏi ấy, Tần Dao đã hiểu ra được điều gì đó. Nàng theo ý thức trả lời: “Mẹ tôi đã qua đời rồi.”

Ông lão không thể kìm nén được nữa mà che mặt bật khóc, khiến cho người ta phải mỉm lòng.

Tần Dao thâm cười lạnh, bây giờ đau khổ thì có ích gì nữa chứ, lúc mẹ còn sống mới là quan trọng nhất, nhưng nhìn ông lão trước mắt đau khổ cùng cực, đấm ngực giẫm chân như thế nàng lại cảm thấy mềm lòng. Thôi, ông ta đã có ý hối hận thì mình còn làm tổn thương thêm làm gì? Nhiều năm bỏ rơi mẹ mình như vậy, chắc ông ta bên trong cũng có điều khó nói, tiếc là mẹ đã không còn nghe thấy được nữa. Lúc hấp hối, mẹ có trần trối những lời thù hận, thật ra là muốn nàng nhận tổ nhận tông, thế nhưng một người kiêu hãnh như nàng dứt khoát sẽ không nói những lời đó ra khỏi miệng.

“Trước lúc lâm chung, mẹ tôi đã sớm tha thứ cho ông rồi!” Tần Dao lạnh nhạt thốt. Lời nói dối ngọt ngào so với những lời thù hận sâu cay càng khiến người ta nhớ về người đã khuất nhiều hơn.

Số mệnh vốn dĩ tuần hoàn trong vô số sự trùng hợp, có người vui sướng, có kẻ lại khổ đau.

Đường đời khúc khuỷu quanh co, Tần Dao vừa thoát qua một kiếp nạn, nàng từ chối ý tốt mời nàng ở lại Tần phủ của ông lão. Ngoài mối quan hệ phụ thân trên danh nghĩa ra, nàng không có bất cứ cảm tình nào với họ, thêm vào thân nhân chẳng khác gì cầm thú, gia đình như vậy làm sao không khiến nàng chạnh lòng cho được! _____

6. Chương 06

...: Chương 6 ...

Đương không gặp phải tai ách

Cuộc sống sau đó vẫn chậm chậm trôi qua trong nỗi đợi chờ dai dẳng. Ước hẹn ba năm với hơn một ngàn ngày mỗi đêm mong, ánh trăng như nước, đêm trường tương tư, nói dài cũng không dài mà nói ngắn cũng không ngắn. Nhận hồng đưa thư cứ mỗi ba tháng một lần, riết cũng thành lệ.

Bên trong hộp trang sức nho nhỏ của nàng không chứa bất cứ vật phẩm nào ngoại trừ hơn mười phong thư cùng những đồng tiền đại diện cho số ngày Nhạc Phi rời khỏi, chúng đã trở thành những vật kỷ niệm yêu quý nhất của Tần Dao.

Mỗi đêm trước khi ngủ, nàng có thói quen đem những lá thư ấy ra đọc lại một lượt, tuy hay bị Ngô đại nương dẫn ra trêu chọc nhưng Tần Dao cũng không lấy thế làm giận.

Tương tự một đêm hoa mai nở, chợt thấy bóng người thoảng trước song, ngõ đâu tình lang chùng quay lại, nào hay ảo tưởng chốn cô phòng. Lắm khi Tần Dao cũng tự hỏi bản thân, cô chấp như vậy liệu có đáng hay chẳng, và mỗi lần như vậy câu trả lời của nàng đều là không hối hận. Phải chỉ lúc này nàng còn ở thời hiện đại, nghe theo sự sắp xếp của cha mẹ, rồi hò hẹn, lập gia đình, sống chết, trải qua cuộc đời này một cách bình thường, thế nhưng bây giờ nàng đã không thể nào cắt đứt nỗi tương tư tạc dạ kia được nữa. Ban đầu, nàng còn thể hiện sự luyến tiếc và mong mỏi về kiếp người trước đây thế nhưng hiện tại nàng đã thật sự hòa nhập vào trong thế giới của y rồi. Tuy không thuộc về thời đại của nàng, nhưng vì có y, mọi thứ đều trở nên tuyệt diệu và đáng mong chờ.

Lại đến tiết thu sang, cơn trùng kêu vang rĩ rả, chim nhạn từ phương Bắc bay ngược về trời Nam.

Gió thu dịu nhẹ mang theo tin tức tốt lành, trong thư Nhạc Phi khẳng định sắp trở về, nhắm tay tính toán chỉ trong vòng hai ngày sẽ đến.

Bên này, Tần Dao mãi mê chải chuốt trang điểm trước gương còn Ngô đại nương bên kia thì cứ miệng mồm lú lo, nói cười hoài chẳng dứt.

Chợt có tiếng gõ cửa vang lên, trên mặt Tần Dao thoáng ửng đỏ, khóe miệng lộ ra nét cười, đôi mắt cong thành nửa vầng trăng nghiêng. Nàng liếng thoảng gọi: “Đại nương, để con, để con đi.” Nói rồi thoăn thoắt chạy ra mở cửa.

Khác xa với dự đoán, ngoài cửa chẳng phải chàng Nhạc Phi khiến nàng sớm nhớ chiều mong mà chính là vị công tử nhà họ Tần suýt nữa đã cưỡng bức nụ hôn của nàng.

“Là ngài, ngài tới đây làm gì?” Hai năm qua hắn chưa bao giờ xuất hiện trước mặt Tần Dao, lần này gặp lại vẫn gọi cho nàng nhớ đến dĩ vãng kinh khủng trước đây.

“Cha gọi ta đến đón muội về nhà vài hôm.” Giọng nói của hắn cứng nhắc và lạnh lùng, không chứa đựng một chút tình cảm nào.

Tần Dao lấy làm khó hiểu, người cha ấy quả thật có đến thăm nàng vài lần và cũng từng ngỏ ý mời nàng cùng trở về nhà để ông ta có dịp bù đắp lại những lỗi lầm mà ông ta từng phạm phải, dù bị nàng không ít lần từ chối khéo nhưng ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định ấy, tuy nhiên đây là lần đầu tiên ông ta nhờ đến cái người trên danh nghĩa là huynh trưởng này đến đây để khuyên bảo nàng. Tần Dao lắc lắc đầu, một lần nữa khước từ.

“Thân thể cha ngày một yếu đi, muội là con gái của người lẽ nào lại chẳng chút quan tâm?” Tần công tử hơi hột nói, trên gương mặt chẳng có lấy nửa phần xót thương. “Muội muốn người phải gánh lấy phiền não nặng nề vào luôn trong quan tài à?” Hắc nói chuyện không hề ngăn ngừa, cho dù đối tượng có là muội muội hay phụ thân của hắn thì cũng như vậy.

“Dao Nhi, bất kể trước đây ông ấy đã làm những gì thì ông ấy cũng luôn là cha con, đừng để cho ông ấy phải ra đi trong ray rứt, đi thăm ông ấy một lần đi.” Ngô đại nương bản tính lương thiện, hết lời khuyên nhủ Tần Dao.

Tần Dao còn định nói thêm gì đó, Ngô đại nương lại bồi vào: “Chuyện qua rồi thì hãy cho nó qua luôn đi, con người ta luôn hướng về phía trước mà.” Tần Dao nghe vậy đỡ khóc đỡ cười, thật ra nàng vốn chẳng phải vì lòng thù hận mà không muốn đi, vấn đề ở chỗ nàng chỉ là một linh hồn vất vưởng vô tình chiếm đoạt thể xác của Tần Dao mà thôi. Ban đầu nàng mang huyết ngọc vào kinh cũng là vì muốn hoàn thành di nguyện của mẫu thân lúc lâm chung.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng là đóng kịch, tới đâu thì tới, xem như là để an ủi cho ông lão đã có lòng sám hối ấy. Tần Dao nghĩ vậy liền đồng ý, thế nhưng vào lúc ấy, không ai chú ý đến trên gương mặt đăm đăm này giờ của Tần công tử bỗng nhếch lên một nụ cười bí hiểm.

Tần Dao vừa đặt chân vào Tần phủ thì lập tức cảm giác ngay có điều gì đó không ổn. Theo lý mà nói, lão gia nhà họ Tần đang lâm trọng bệnh, không khí trong nhà cho dù không đến mức ảo não nhưng cũng không nên thoải mái như thế này, thậm chí có thể nói là từng bừng hân hoan nữa, đúng rồi, nó khiến cho nàng có cảm giác như nơi đây sắp tổ chức đám cưới vậy.

Giác quan thứ sáu mãnh liệt nhắc nhở nàng biết có chuyện sắp xảy ra, mục đích gọi nàng trở về của Tần công tử e rằng không đơn giản chỉ là muốn nàng thăm hỏi phụ thân như vậy. Bước chân của Tần Dao chậm lại, đây là lần thứ hai nàng tiến vào Tần phủ, kinh nghiệm lần đầu tiên vẫn còn khiến cho lòng của nàng chưa thôi sợ hãi. Nghĩ đến đây, nàng rút chân, xoay người định bỏ chạy.

Đi chưa được mấy bước nàng đã bị cản lại: “Dao muội muội muốn đi đâu vậy?” Cách xưng hô như vậy lại phát ra từ miệng của Tần công tử khiến cho Tần Dao cảm thấy buồn nôn.

“Ta phải trở về, ngài tránh ra.” Tần Dao ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tần công tử. Hắn đến cầm thú cũng còn không bằng, nếu không cũng đâu đến mức ra tay với chính em gái của mình như vậy.

“Nơi này không phải nhà của muội hay sao, Dao muội có hồ đồ không đấy?” Nở nụ cười giả tạo, ánh mắt xảo quyệt dữ tợn của hắn càng nhìn càng đáng ghê.

Tần Dao nhìn khắp xung quanh, cảnh giác bảo: “Ngài gọi ta đến nơi này không phải là ý của cha đúng không?”

“Dao muội muội thông minh lắm, người làm ca ca như ta tự thẹn không bằng!” Vừa nói bàn tay của Tần công tử vừa vươn tới, Tần Dao liền vội vã lùi một bước vào trong góc khiến cho tay hắn lúng túng với vào khoảng không, hắn không giận trái lại còn mỉm cười: “Muội muội đúng là có số may mắn, ca ca xin chúc mừng muội.”

“Chuyện gì mà phải chúc mừng?” Tần Dao vừa nói vừa rút lui về phía cửa, Tần công tử đã đoán ra ý đồ của nàng bèn chặn ngang lối ra trước nàng một bước.

“Dao muội muội sốt ruột quá đấy, dù sao cũng nên để ca ca nói hết lời chứ.” Hắn vẫn giữ lấy dáng vẻ điềm tĩnh. “Cửu hoàng tử đã để mất đến muội, muội muội gặp may lớn rồi.”

Tần Dao đáp: “Đây không phải là chuyện của ta, ngài hãy để ta đi.” Nàng đã lơ mờ cảm nhận được mối nguy hiểm nhưng chẳng thể ngờ sự việc này lại can hệ đến cả hoàng gia.

“Đi hay không đi không phải do muội quyết định nữa, muội muội đừng nên rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt chứ.” Tần công tử hạ lệnh một tiếng, hai gã đàn ông thô kệch tức thì xuất hiện trước mặt bọn họ. “Ta uội biết, trên đời này không có chuyện gì Tần Cối ta muốn làm mà không được.” Rồi hắn quay sang hai gã đàn ông dặn dò: “Dẫn cô ta vào nhà, trông chừng cho kỹ lưỡng.”

“Ngài nói tên ngài là gì?” Tần Dao quả thật không dám tin vào đôi tai của chính mình, cánh tay tuy đã bị người khác giữ chặt lấy nhưng nàng vẫn cố hết sức vùng vẫy, bờ môi run run cất tiếng hỏi.

“Tần Cối!” Hắn bực dọc lặp lại một lần nữa.

Như sét đánh ngang tai, Tần Dao mềm oặt ngã quỵ xuống đất. Vẫn biết nhà họ Tần ở Biên Kinh là một gia đình có thế lực số một số hai tại đây, nhưng nàng không thể nào ngờ được tên gian tặc Tần Cối, kẻ ham sống sợ chết, bán nước cầu vinh, chủ hòa mà không chủ chiến lại chính là anh ruột của mình. Trong chớp mắt trời đất bỗng nhiên sụp đổ, trong lòng nàng dậy lên một niềm chua xót khó tả.

Nàng đã không còn sức phản kháng liền bị hai gã đàn ông lực lưỡng lôi vào trong phòng.

Dường như có ngàn vạn túi hờn chất chứa trong lồng ngực không tài nào giải tỏa được, nỗi chua xót trong tim Tần Dao càng lúc càng trầm trọng hơn, cuối cùng nàng không nhịn được òa khóc nức nở, nước mắt như chảy ngược vào trong tim, xót xa, đau khổ, ánh mắt ngơ ngác như mất hồn lộ ra nội tâm nàng đang bị thương cùng cực.

Anh hùng dân tộc lưu danh muôn đời làm sao có thể yêu thương em gái của tên giặc bán nước tiếng nhơ ngàn năm cơ chứ? Nàng làm sao có thể để khí tiết anh hùng của y vậy nhiễm dù chỉ một chút ô uế cho được? Chuyện này có phần quá mỉa mai rồi.

Ông trời thật biết trêu người, yêu không dám yêu, gặp không thể gặp, cao xanh đối xử với mình mới tàn nhẫn làm sao! Tần Dao lắc đầu quầy quẩy hết như phát điên, mặc kệ nước mắt tự nhiên tuôn chảy.

Duyên phận của bọn họ hết như một con thuyền nhỏ lạc giữa trùng khơi. Bao cánh buồm trôi qua rồi vẫn chưa tìm thấy nhau, chẳng biết nơi bến đợi tiếp theo, liệu ai có còn trông thấy ai hay chẳng nữa?

Nhớ lại những nơi chốn hẹn hò thuở xưa, lúc họ vai kề vai thả bộ dưới ánh trăng, bên bờ sông thắm thì to nhỏ, Tần Dao không khỏi lặng người hồi tưởng.

Sau một đêm dài không ngủ, nàng đã nảy ra một quyết định.

7. Chương 07 (end)

...:: Chương 7 ...::

Lập chí muôn năm, lửa lòng đã tắt

Nhạc Phi sau ba năm thủ hiếu đã trở về kinh thành, nhưng bóng người xưa giờ đã biệt nơi nao, chỉ còn lại chiếc cầu nhỏ bằng đá xanh ven hồ là minh chứng ối tình khắc cốt ghi tâm của họ.

Bên hồ, bốn chữ “Dao Cầm chi mộ” hết như một lưỡi kiếm sắc bén đâm nhói vào đôi mắt của y. Người ta nói đàn ông đau lòng thường không dễ rơi lệ, thật ra chỉ là vì chưa chạm đến mức thương tâm của họ mà thôi.

Tạo hóa trêu đùa, ly biệt nay đã trở thành vĩnh biệt.

“Công tử, đây là vật mà Dao Cầm cô nương nhờ ta giao lại cho ngài.” Ven hồ bất chợt xuất hiện một người phụ nữ, giọng nói khàn đục, đầu phủ khăn lụa, trên tay đang cầm một hộp gấm tinh xảo.

Lúc Nhạc Phi mở hộp gấm ra, ngón tay của y run lên nhẹ, phải mất một lúc lâu y mới lấy ra được vật ở bên trong. Đó là một chồng thư thăm hỏi được xếp đặt gọn gàng cùng hơn một ngàn đồng tiền mang theo nỗi tương tư khắc cốt.

“Đa tạ cô nương, chẳng hay Dao muội có lời nào nhờ cô chuyển cho ta không?”

“Dao Cầm cô nương bảo rằng, cô ấy không hối hận và cũng không oán trách.” Người phụ nữ thở dài: “Cô ấy muốn ngài hãy quên cô ấy đi.”

Vì sao không có ánh mặt trời chói chang mà nước mắt vẫn cứ không ngừng rơi xuống? Bước chân Nhạc Phi lão đảo hết như trong chớp mắt chợt già đi mười tuổi. Y ngược nhìn ngôi mộ thật lâu vẫn không nở rời đi.

Đợi cho bóng lưng Nhạc Phi khuất hẳn rồi, người phụ nữ kia mới vén tấm lụa mỏng lên.

Dưới lớp lụa che là một gương mặt vẫn vẹn những vết sẹo đao, dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn năm xưa đã không còn tồn tại nữa, chỉ trừ vóc dáng yếu điệu kia là còn thấp thoáng trông ra được hình bóng của người con gái đã từng một thời yêu kiều xinh đẹp.

Nhạc đại ca, xin lỗi huynh, chỉ có dùng cách này muội mới có thể thoát khỏi số phận bị đưa vào phủ của Cửu hoàng tử.

Nhạc đại ca, xin lỗi huynh, mặc dù không thể bầu bạn ở bên cạnh huynh nhưng muội vẫn hy vọng lúc nào cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của huynh.

Nhạc đại ca, xin lỗi huynh, huynh còn có tương lai rạng rỡ, huynh sẽ lập nên những chiến công hiển hách, huynh sẽ thống lĩnh đội quân Nhạc gia vang danh thiên hạ, khiến cho kẻ thù mỗi lần nghe oai đều phải khiếp vía. Muội không thể để cho thân phận của muội liên lụy đến huynh được.

Cuộc đời này mãi mãi không gặp lại nhau, hãy cứ như vậy cho đoạn tình này trở thành hồi ức trong lòng đời ta.

Nhiều năm về sau, Nhạc Phi đã hạ bút viết ra bài từ “Tiểu Trùng Sơn”:

Đêm qua để thu không ngừng râm ran,

Tĩnh mộng nơi dặm ngàn, trời đã chuyển canh ba.

Thức dậy quanh quẩn mỗi mình ta,

Đêm lặng im, ngoài hiên ánh trăng ngà vàng vạc.

Vì công danh, mái đầu nay đã bạc.

Nơi thôn xưa trúc, từng rậm rạp ngăn lối về.

Gởi Dao Cầm bao nhiêu tâm sự chốn sơn khê,

Tri âm vắng, đàn đứt dây biết còn ai nghe nữa?

Truyền rằng, Nhạc Phi từ đó trở đi đã bộc lộ nỗi niềm thương nhớ Trung Nguyên, lo lắng cho quốc gia đại sự cũng như luôn trăn trở về việc đoạt lại những vùng đất bị mất, tâm sự u uất đó không một ai lý giải được. Tuy rằng mối tình kia đã thật sự chôn sâu vào dĩ vãng nhưng tại thời điểm đó, y đã cảm thấy tuyệt vọng và chán ngán tất cả mọi chuyện khác rồi...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-tuyet>